

stillerne — hvoraf den første er fraværende — om, hvad de have tænkt sig ved at nedskrive det, indtræde som et Lovfortolkningsmoment, bliver der dog altid det tilbage, at man sætter Reglen ud og kun lader Undtagelsen staae, og altsaa overlader til Fremtiden, hvor Undtagelsen forlængst har ophørt at eksistere, om den vil kunne gjette sig fra Undtagelsen til Reglen, og lade den være lyslevende Regel for alle kommende Tider, eller om den vil sige: „denne Bestemmelse har udslettet sin Rolle, og om dette Tilfælde Hayes ingen Bestemmelse mere.“ Jeg vil altsaa, hvis Forslagsstillerne ikke i Erkjendelsen af, at de have naaet Alt, hvad de have tilsigtet, ja endog Mere, skulde tage Ændringsforslaget tilbage, ret meget tilraade Thinget at forkaste samme.

Groofs: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at jeg, uden ganske at tiltræde den ærede Ordførers Udtalelser om Forslagets Incorreccthed, dog finder mig tilfredsstillt ved hans og den høitærede Justitsministers Udtalelse om, at Loven ikke faaer tilbagevirkende Kraft med Hensyn til saadanne Forlig og Domme, som vi have sigtet til, og at jeg derfor for mit Vedkommende ikke mere skal gjøre Paastand paa Forslagets Antagelse.

v. Stöcken: Ja, jeg maa ogsaa erklære, at, da det kun var den tilbagevirkende Kraft, som vi søgte at affjære, og det er erkjendt, at dette opnaaes uden vort Forslag, er ogsaa jeg villig til for mit Vedkommende at tage Forslaget tilbage.

Jesperen: Hvad jeg, ved at stille et Ændringsforslag, havde ønsket, der kunde opnaaes, var langt mere end det, som dette Ændringsforslag gaaer ud paa. Jeg kunde imidlertid ikke bevirke, at dette blev gjort gjældende. Efter de fete Udtalelser skal jeg nu ikke have Noget imod, at dette Ændringsforslag tages tilbage. Men idet jeg erklærer dette, maa jeg dog gjøre en Bemærkning i Anledning af, hvad den høitærede Ordfører har udtalt. Han talte om juridiske Dilettanter paa en Maade, som om vi Andre, der ikke ere Jurister, og ligeoverfor disse maa kaldes Læg-

mænd, skulde være uberettigede til ogsaa at have en Mening og udtale en Dom over vigtige juridiske Spørgsmaal. Dette kan jeg nu aldeles ikke ansee for berettiget af ham; thi ligesaa lidt som det danske Folk er lutter Jurister, ligesaa lidt den danske Rigsdags eller det danske Landstings Medlemmer alle ere Jurister, ligesaa lidt troer jeg, at vi, som ikke ere Jurister, ikke skulde have Ret til at udtale vor Mening om juridiske Spørgsmaal. Vi kunne maaskee ikke formulere den strengt juridiske, men vi kunne dog have en berettiget Mening om de Grundsætninger, der bør gjøre sig gjældende. Vi kunne, om vi end ikke kunne anlægge vore Maal med en strengt juridisk Aften, dog betragte Sagen efter den naturlige Retssfølelse, efter den sunde Forstand. Jeg vilde nødtigt, at den Mening skulde gjøre sig gjældende her i Thinget, at det kun er Fagmændene, der maae tale med om en Sag, og at alle de Andre skulle tage deres Fornuft fangen under Fagmændenes Autoritet.

Ordføreren: Jeg troer, at jeg kan berolige min ærede Ven ved at paaberaabe mig min ærede Nabo som Vidne paa, at det ikke er en Time siden, at jeg erklærede, at jeg selv, efter i over 10 Aar at have beskæftiget mig med Lov og Ret, men dog kun med den administrative Ret i andre Forhold, i allerhøieste Grad sølte mig som Dilettant ligeoverfor Spørgsmaal af denne Natur, og derfor med allerstørste Barsomhed udtalte mig desangaaende, fordi det er vanstædigt, naar man ikke er complet inde i disse Forhold, at see alle de Conseqventser, som ved slige Spørgsmaal endog kun en lille Redactionsforandring kan drage efter sig. Jeg troer ikke, at der er noget Umæssende deri, og jeg haaber, at min ærede Ven derved, med Hensyn til det omtalte Udtryk, vil finde tilstrækkelig Beroligelse.

Drejer: Forinden jeg udtaler mig med Hensyn til den stillede Opfordring om at tage Ændringsforslaget tilbage, anser jeg det for passende at gjøre en Bemærkning med Hensyn til den ærede Ordførers Opfordring til mig om at erkjende, at der fra min Side vel og